

La tumba de Mary Jay

Alan Monroe-Finch

Dibuixos de Bartomeu Seguí

La llegenda de Mary Jay

Maretonhampstead té l'honor de posseir el nom més llarg de tots els pobles d'Anglaterra, però molt prompte seria conegut per un succés més extraordinari.

Aquest lloc tranquil, situat al cor del Parc Nacional de Dartmoor, té uns mil cinc-cents habitants la majoria dels quals viuen al nucli urbà, i la resta, disseminats en granges i cases solitàries. En una d'aquestes, de camí a Manaton, vivia John Wilcox, un xicot d'onze anys, i aquesta és la seua història.

Els pares de John, William i Rachel, eren originaris de la regió, i la seua família tenia arrels

ben fermes al comtat de Devon des de feia moltes generacions. Fins on podien recordar, havien viscut sempre a la terra dels erms.

De tant en tant, per Nadal i en alguna altra data memorable, el senyor Wilcox solia convidar el seu germà i la seua família: la dona, Pamela, i els dos fills, els bessons Andy i Dick, que vivien a Tavistock, a la vora oest del Parc de Dartmoor. En aquestes ocasions, hi havia sempre un dinar suculent i la trobada s'allargava moltes hores. La relació dels germans era molt cordial. Tots ho

passaven molt bé junts, excepte John, que odiava els seus cosins i les seues visites es convertien en un infern.

Andy i Dick, tot just uns mesos més grans, li regiraven tots els amagatalls de l'habitació. Però el que més enfuria John era que els seus cosins l'ignoraven d'una manera subtil, mai davant dels seus pares ni dels seus oncles. Quan ells estaven presents fingien una relació de companyonia, però quan aquests desapareixien, John es convertia en un moble. Els bessons obtenien plaer deixant-lo de

banda, i només semblaven prendre'l en consideració com a destinatari de les seues bromes. A vegades xiuxiuejaven entre ells, el miraven i somreien. El seu menyspreu no tenia límits.

Quan estaven tots junts, John observava el seu pare. No el veia mai tan content i despreocupat com quan tenia a prop el seu germà i els seus nebots. Per a ser francs, l'oncle Bertie era molt graciós, li encantava fer jocs de paraules i contar acudits. El seu comportament semblava espontani però era també molt artificial, s'esforçava per estar content, i volia que tothom estiguera feliç, tinguera o no motius. Segons sembla, no podia aguantar el silenci de John, que es mostrava taciturn i que s'excloguera de la gresca familiar, i solia empenyar-lo amb frases feridores que dissimulava amb tot el seu encant.

—Bé, John —li va dir un dia—, tinc una opinió molt elevada dels teus cabells, de veres, conserva'ls, els teus tirabuixons són l'emblema de la vella Anglaterra. Em recorden Lady Godiva.

Tothom va riure excepte John, i l'oncle Bertie se'l va quedar mirant amb un aire encara més irònic. John es va esforçar per no demostrar com l'afectava la seua burla sobre els seus cabells llargs

i arrissats. Per experiència sabia que era pitjor mostrar-se susceptible.

–Que bé que ho passem junts, hauríem de quedar més sovint –va dir aleshores l'oncle Bertie.

–Només ens separen vint milles d'erms –respongué el pare de John.

Oh, els erms. Els germans Wilcox havien crescut als erms. Era el seu paradís, i els coneixien pam a pam. Molts anys abans que es convertiren en una destinació turística i que els seus camins s'inundaren d'excursionistes, ells i els seus amics els recorrien de dalt a baix amb les seues bicicletes; a l'estiu feien excursions a Becky Falls i es refrescaven a les seues aigües, o acampaven en ple camp. Quan es posaven a parlar dels vells temps no hi havia qui els parara.

–Recordes quan vam dormir al costat de la tomba de Mary Jay? –va preguntar l'oncle Bertie.

El pare de John es va posar una mà al cap.

–Que si me'n recorde? Quina nit, la més meravellosa i terrible de tota la meua vida. No podria oblidar-la ni en mil anys.

–Què va passar? –preguntà Dick amb els ulls molt oberts.

–Ho sent, xicots, però vam jurar mantenir el secret, així és que no podem dir res.

–I tant, Willie, guardarem el secret fins a la mort. Els *pixies*¹ poden estar tranquils.

Andy i Dick van protestar, estaven molt excitats.

–Però no ens podeu deixar així.

–Què va passar? Vau veure els *pixies*?

El pare de John es va alçar i es va servir una beguda, l'oncle Bertie el mirava amb un somriure als llavis, feia l'efecte que representaven una comèdia i que els dos coneixien quin era el pas següent.

–Què fem, Bertie, podem confiar en aquestes criatures i transmetre el nostre secret a la generació següent? La veritat és que em sentiria més alleujat.

–No estic segur que vulguen sentir-ho.

Andy es va tirar damunt del seu pare i va forcejar amb ell.

–D'acord, em rendisc, vosaltres ho heu volgut. Endavant, Willy.

–Bé, ha arribat l'hora de les batalletes –bromejà Rachel, i va recolzar-se sobre el braç de la

1. Els *pixies* són una mena de follets, poden adoptar formes molt diverses i són habituals del folklore fantàstic del sud-oest d'Anglaterra. (N. del T.)

seua cunyada—. M'acompanyes a fer un passeig, Pam?

Les dones abandonaren la casa per la porta de la cuina. Mentrestant, el pare de John avançà fins a la finestra i tancà la cortina, no sense abans fer una ullada cap a fora, com si tinguera por que algú estiguera escoltant. L'oncle Bertie estava assegut, amb Andy al seu costat sobre el braç de la butaca. Dick es va acomodar al sofà i John es va asseure sobre l'estora. La sala estava tènuement il·luminada per un llum de peu.

—D'acord, coneixeu la història de Mary Jay?
—va preguntar William.

—No —van dir Andy i Dick a l'uníson.

Quasi tothom a Maretonhampestead coneix la desgraciada vida de Mary Jay, la seua tomba es troba a uns cinc quilòmetres al sud, i és ben visible al costat de la carretera. No obstant això John va callar. Els seus cosins tenien ganes que el seu oncle començara el relat.

—Al voltant de 1790, una xiqueta va ser abandonada a l'hospici. No tenia res, ni tan sols un nom, i va ser batejada com a Mary Jay. Van passar els anys, la xiqueta va créixer i ajudà a cuidar d'altres xiquets orfes, fins que un dia, ja jove, se'n

va anar per treballar a una granja prop de Manaton. –El pare de John va passejar la mirada d'un a l'altre, la seua veu tenia un accent lúgubre.– Hi ha qui diu que Mary Jay i el fill dels grangers estaven enamorats, uns altres que la jove va ser violada per aquell. Fóra com fóra, ella va quedar embarassada i ningú a la granja en va voler saber res. Mary Jay vagarejà aleshores d'un lloc a un altre, era un hivern dur, i no va rebre ajuda de ningú. De ningú –va repetir–. A la fi, desespe-

rada, es va penjar en un graner. Cap església no es va voler fer càrrec de soterrar la suïcida, per això el seu cos es troba en una cruïlla de camins. Però la seua tomba està sempre coberta de flors i d'ofrenes. Els *pixies* s'encarreguen de cuidar-la.

William Wilcox es va asseure a la gatizoneta, va mirar arrere en un acte reflex, va passejar la llengua pels llavis i xiuxiuejà.

–Vam anar allí una nit, amb dos amics més. Molts ho havien fet abans que nosaltres, els nos-

tres pares i els pares dels nostres pares. Vam acampar en un tancat que hi havia darrere la tomba i vam esperar. No ens crèiem res d'aquella història, clar. A pesar d'això vam estar a l'aguait i coberts amb una lona per protegir-nos del fred a l'espera que passara alguna cosa. Quan el rellotge va marcar les dotze, una figura va sorgir del no res, duia una mena de caputxa que li tapava el rostre, es va acostar a la tomba de Mary Jay i s'hi agenollà.

Es va esdevenir un silenci. Tot d'una l'oncle Bertie va fer un udol i els tres xics van fer un bot.

—Que valents que sou! De segur que podríeu acampar al costat de la tomba de Mary Jay —va dir irònic.

Andy va picar l'ham.

—Clar que podríem.

—I qui diu el contrari? —L'oncle Bertie va riure a cor què vols.— A unes deu milles com a mínim.

—Podem fer-ho —va dir Dick.

—Sí, clar, d'ací a uns anys. Què et sembla, Willy? Els deixarem anar d'acampada quan s'afaiten la barba?

El seu germà, el pare de John, li va seguir el joc.

—Bé, potser podrien anar-hi acompanyats dels escoltes, amb un monitor experimentat i tot això.

—No, aquest cap de setmana. Hui mateix —va suplicar Andy—. Tens una tenda, oncle Willy?

—Clar, i sacs de dormir, tot el necessari.

—No l'atabaleu —intervingué el pare dels bessons—. En una altra ocasió, potser, amb més temps. Portarem la nostra tenda i organitzarem una acampada.

—Tu ens deixes la teua tenda, no, oncle? —va insistir Dick.

—Per descomptat, per mi no hi ha cap problema. Però no sé si és una bona idea, ja ho heu sentit.

Dick es va encarar amb el seu pare.

—Bé, qui és el covard, ara? No ens deixes, veritat?

—Clar que us deixe, no digueu bajanades.

—Aleshores està fet, aquesta nit acamparem al costat de la tomba de Mary Jay —va cridar Andy, amb una barreja d'aprensió i eufòria.

—Calma, xicots, calma —va somriure l'oncle Bertie—, encara no hem sentit John. Què opines, series capaç d'acampar amb els teus cosins?

Tothom es fixà en John i aquest va enrojolar-se. Havia sentit la conversa, però com si no l'afectara, tractant de passar desapercebut. Estava acostumat a aquestes fanfarronades, que es feien i

es desfeien com un núvol de tempesta. Però l'al·lusió directa del seu oncle el va agafar de sorpresa.

–No sé... –balbucejà– Crec... crec que no m'abelleix.

–Oh, no ens faces la guitza! Per què sempre ho has de desbaratar tot?

–Dick! –va tallar son pare–. No m'agrada que parles així. Si al xicot no li abelleix... –John interpretà la pausa com una al·lusió velada a la seua por. No obstant això, l'oncle Bertie tancà

la frase d'una altra manera:— Ja tindrem l'ocasió més endavant.

—Ens ho passarem bé, John —va suplicar Andy—. Vinga, per favor, sense tu no seria el mateix.

A John tant li feia el que pensara el seu cosí, sabia que a l'altre no el preocupava gens ni miqueta si es divertia o no. Es va fixar en son pare. Continuava assegut a la gatzoneta, però havia abaixat el cap i semblava abatut, aparentment concentrat en el dibuix de l'estora. Va pensar que l'últim que volia era passar una nit a tocar de la tomba de Mary Jay, i, no obstant això, es va sentir dir a ell mateix:

—Per mi d'acord, anem-hi.

Hi hagué una explosió d'alegria. El pare de John alçà la vista. Semblava un poc trist, però li va fer l'ullet. Per un moment John va sentir que tots l'aclamaven.

—Què va passar amb els *pixies*? —preguntà Dick—. Els vau arribar a veure?

William Wilcox es va incorporar, va anar fins a la finestra i va descórrer la cortina. La llum inundà la sala.

—Bé, això ho haureu de descobrir vosaltres mateixos —va dir.

Alguna cosa es mou a la nit

Encara que feia uns anys que no ho havien utilitzat, el pare de John guardava la tenda, els sacs i les estoretes a la prestatgeria del garatge, tot ben disposat. Quan les dones van tornar del passeig es van sorprendre d'aquella excursió improvisada, però es van oferir a ajudar en els preparatius. Rachel, la mare de John, va buscar roba perquè els xicots estigueren còmodes a la nit, i la tia Pam va preparar uns entrepans.

Mentre Rachel estava a l'habitació del seu fill, aquest va entrar a buscar una llanterna. Ella se'l va quedar mirant, va observar com obria el

calaix de la tauleta de nit i com col·locava les piles. Feia l'efecte d'estar carregant una pistola per defensar-se de l'atac d'una companyia de tancs.

–Quina bogeria –va bromejar la dona.

–Què? –John va alçar el cap.– A què et refereixes?

Rachel va somriure. Intuïa el defici del seu fill, però volia fer-lo parlar, sentir dels seus llavis què era el que el preocupava.

–M'hi jugue el que siga que ha sigut idea de l'oncle. –John va mig aclucar els ulls i ella va fingir entusiasme.– L'acampada, dic. M'equivoque?

–Supose.

–Suposes?

La resposta era ambigua, però John no semblava disposat a aclarir-ne el significat i va continuar preparant la llanterna. La seua mare va deixar la roba de banda i es va asseure al llit al seu costat. Li va fer un colpet a la cama.

–John, fill –va dir–, no cal que hi vages si no vols. No has de demostrar res a ningú, entesos? Tot això són bajanades.

John va deixar el que estava fent i la va mirar amb duresa.

–Ja ho sé, que no he de demostrar res. Vull anar-hi, això és tot.

La seua mare va dibuixar un mig somriure, tenia un mal presentiment.

–Clar –digué–. Serà divertit.

Rachel va eixir de l'habitació i John es va deixar caure sobre el llit. Se sentia humiliat pels comentaris de sa mare, li feia ràbia saber-se tan transparent. Li feia l'efecte de dur la por gravada a la cara.

Quan van estar a punt, van pujar al cotxe de l'oncle Bertie i en uns deu minuts arribaren al lloc on hi havia enterrada Mary Jay, prop de Manaton. Aparcaren a la mateixa cruïlla de camins. Era un lloc estrany, en terra de ningú. El sepulcre es trobava en un racó un poc retirat de la carretera, hi havia una llosa enorme recoberta d'herba i amb una ofrena de flors fresques i unes poques monedes.

–Ací està, la pobra Mary Jay –va dir William Wilcox–. Va morir fa més de dos segles, però la seua història es manté viva entre nosaltres. Déu sap quantes pregàries s'han oferit en el

seu nom. –Va posar una mà sobre la tomba i acaronà l'herba, després va traure una espelma, la va encendre i la va posar a l'interior d'un got de vidre.– Esteu segurs de voler continuar endavant?

Els bessons van dir que sí. Dick va agafar algunes monedes i va fer acció de posar-se-les a la butxaca, però el seu pare li va cridar l'atenció i el va obligar a deixar-les al seu lloc.

–No toques res d'això si vols dormir tranquil, els *pixies* són molt gelosos dels seus tresors.

–Qui sap, potser se t'apareix el tipus que la va deixar plantada i et talla el cap –va bromejar Andy.

–Tant de bo. Però molt tem que tot això deu ser una maleïda mentida.

John, per la seua banda, no creia en els follets ni en les aparicions. La tomba era un reclam turístic, i es deia que algú del poble s'encarregava del seu manteniment. Tot i això va sentir un calfred.

–És millor que comencem a muntar la tenda o se'ns farà de nit –va dir el seu pare.

Van carregar els embalums i es van endinsar en un tancat a uns trenta metres. Estava una mica brut del fem que havien deixat uns excursionistes.

—La gent ja no respecta ni el Parc Nacional, açò sembla un femer. Una vegada vaig veure un parell de matalassos enmig dels erms —es va queixar William Wilcox.

No obstant això, el lloc era ideal. Des d'allí, a recer d'uns arbres, es podia veure la tomba i John i els seus cosins quedaven protegits de la vista dels transeünts.

En poc de temps van netejar el camp i alçaren la tenda. Després, els grans se'n van anar. Els tres xicotets van veure desaparèixer el cotxe rere el recolze del camí. Durant un temps van sentir el soroll del motor, i en acabat el silenci. John s'assegué sobre una pedra. Andy va passar per darrere i li pegà un calbot. El xicotet es va regirar. Va semblar que anava a incorporar-se però tot va quedar en un no res.

—No he sigut jo, estúpid, ha sigut un *pixie* —digué l'altre.

El seu germà va riure la gràcia i digué:

—Tragueu els entrepans i anem a sopar. Sé d'un lloc perfecte.

Van tornar al lloc on jeia Mary Jay i Dick es va instal·lar sobre la tomba amb les cames encreuades.

–Estàs boig, penses menjar damunt de la morta? –va cridar Andy.

–Per què no? No crec que es moleste, ja no deuen quedar d'ella ni els ossos. Vinga, veniu, no si-gueu tan primmirats, hi ha lloc de sobra per a tots.

Andy es va acomodar al seu costat, però John es retirà i es va recolzar en un mur de pedra que hi havia davant. Quan es va acabar l'entrepà, Dick agafà les monedes que hi havia sobre la tomba i les va comptar.

–Quina llanda: tres lliures i setanta penics, que agarrada que és la gent.

Després es va guardar els diners a la butxaca i es va fixar que el seu cosí l'estava observant.

–Què mires, imbècil?

–No res.

–Oh, però si tens llengua. Em pensava que t'havies tornat mut. Ho has sentit, Andy? L'idiota sap parlar.

–Sí, brama igual que un ase.

John no desitjava entrar en la provocació, però va dir:

–No hauries de fer-ho.

–Què és el que no hauria de fer?

–Aquests diners no et pertanyen. És una ofrena. Els morts mereixen un respecte.

–Ets més fava del que semblaves, què penses?, que vindrà un *pixie* i em cridarà l'atenció?, que em castigarà sense postres?

–O el nóvio de la morta, qui sap, potser ve i et talla la mà, Dick. Potser et deixa manc. O et talla el cap. Qui sap, potser et mata.

–Calla tu també, només dius que bajanades.

Dick es va incorporar d'un bot i d'una arpada va tirar per terra les flors i els búcars que decoraven la tomba, excepte el gerro de vidre que contenia l'espelma encesa.

–D'acord, *pixies* o el que dimonis sigueu – va cridar–. Podeu venir quan vulgueu, us estaré esperant.

Després es va encaminar cap a la tenda i els altres el van seguir. El dia avançava i tot just quedaven uns brins de llum en l'horitzó de l'oceà.

No es van llevar la roba, i van espigar per torns a través d'una escletxa, preparats per a eixir al mínim indicatiu de moviment. Una brisa lleu feia oscil·lar la llum de l'espelma sobre la tomba i pro-

duïa un efecte fantasmagòric, una taca groguenca enmig de l'erm, com una ànima que vol arribar fins al cel i que per alguna raó està enganxada al terra.

Un parell d'hores més tard, els xicots començaren a sentir son i es van acomodar als sacs de dormir. Només Andy es va quedar de guàrdia amb el sac entravessat al costat de la porta, però

quan els altres deixaren de parlar també es va adormir.

No obstant això, cap a mitjanit, el va despertar un soroll. Al principi no va saber on estava, li feia mal tot el cos d'haver-se quedat corbat. Després, va veure una estrella al firmament a través de l'obertura de la tenda. El cel estava quasi ras, la lluna ho tenia tot amb una tonalitat grisenca. El soroll es va fer més audible, era un colp sec, primer com un xiulit i en acabat un colp. I una altra vegada. No semblava que cap animal fóra capaç de fer una cosa així. Es va recordar de tot. No sabia l'hora, i per descomptat no pensava encendre la seua llanterna per esbrinar-ho. Li hauria agradat gitar-se al costat del seu cosí i del seu germà i dormir sense més, pero no podia ignorar aquell soroll persistent. Era com una ferida oberta, a ningú no li agrada que furguen en el seu cos, però tampoc no pot deixar que sagne sense tractar de posar-hi algun remei.

Sense eixir del sac va tractar d'incorporar-se i traure el cap per l'obertura de la porta, i el que va veure fora, sobre la tomba de Mary Jay, li va gelar la sang: els follets es movien al seu voltant com si es tractara d'una dansa. Ni tan sols va pensar en

això. Instintivament, va tractar d'allunyar-se'n, i aquell moviment maldestre el va fer caure sobre les cames del seu germà. Aquest es va queixar i es va despertar sobresaltat. Va intentar apartar el que fóra amb la mà, però la tenia immobilitzada. Tot d'una va recordar que es trobava als erms, i el primer que va pensar és que algú tractava de fer-li mal.

–Per favor! –va cridar.

–Calla! –va xiuxiuejar el seu germà.

–Què passa? –va dir John, que també s'havia despertat i tractava d'obrir la cremallera del seu sac.

–Hi ha alguna cosa a fora. Calleu d'una vegada.

Aleshores es va fer el silenci i es pogueren sentir els cops. Mantenien una certa cadència: un xiulit, una mena de cos que queia feixuc des d'una certa altura, però que sonava com buit, i una altra vegada el silenci. L'espera entre colp i colp se'ls feia interminable.

–Què dimonis és això? –va preguntar Dick.

–Calla –va insistir Andy.

A través de la tela de la porta es veia una certa resplendor, feia l'efecte que algú estava pegant brotxades de llum sobre un llenç. Van estar així uns pocs segons que els van semblar una eterni-

tat. Després, sense dir ni una paraula, Dick es va arrossegar per la tenda fins a la porta, dins del sac que encara li cobria les cames.

—No òbrigues, per favor —va xiuxiuejar John, i la seua veu es va trencar en un gemec.

Davant d'ells es va descobrir un panorama insòlit. Unes llums blaves i verdes serpentejaven sobre elles mateixes i sobre el gerro de vidre a la tomba de Mary Jay.

Tot i que la nit era fosca, els feixos lluminosos revelaven un embalum vinclat sobre el sepulcre.

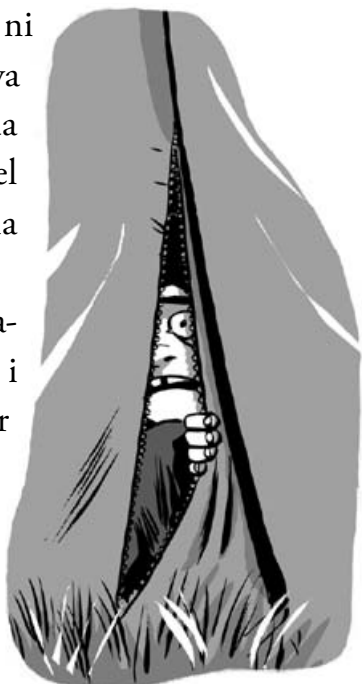
—Són els *pixies*? —va preguntar Andy.

—Com vols que ho sàpia? No n'he vist mai cap.

Es va sentir el fru-fru d'una tela, Dick s'estava llevant el seu sac.

—Què fas? —va preguntar el seu germà.

—Eixim a fora —va respondre Dick mentre buscava les sabates a les palpentés.

–No isques –va suplicar John amb la veu trencada. Semblava que estava a punt de plorar. Tenia por que el que hi havia fora, fóra el que fóra, poguera adonar-se de la seua presència.

–No sigues ploramiques –va grunyar el seu cosí–, ací dins no tenim cap possibilitat d'escapar.

L'aplom de Dick, o la revelació de com de vulnerables eren a l'interior de la tenda, potser el fet de sentir-se per damunt del seu cosí John, va fer que Andy reaccionara i ell també s'afanyà a llevar-se el sac i a posar-se les botes.

John també va voler llevar-se la tela que li cobria quasi tot el cos com una mòmia, però els braços i les mans no l'obeïen, semblaven carregats de plom, maldestres fins a la inutilitat. Amb prou feines aconseguí arraulir-se al fons mentre els seus cosins eixien silenciosament, els ulls fits en aquella llum oscil·lant, sense atrevir-se a pestanyejar, amb un dolor al pit i a la gola que el paralitzava.

John va gemegar, intentà debades recular sobre l'absis de la tenda, però es va pegar amb el pal que sostenia l'estructura i no va poder retrocedir més. Va agusar l'oïda. No havia sigut mai tan conscient de la seua pròpia respiració. Es va

preguntar on dimonis devien estar els seus cosins. Potser s'havien escapat a través de la carretera i l'havien deixat sol. Manaton no quedava molt lluny, a uns deu minuts corrent, potser un quart d'hora. No els costaria gens cridar en alguna casa i que els amos donaren la veu d'alarma. Però, i si no se n'havien anat?, i si s'havien quedat espiant els *pixies*? Les dues coses li semblaven horribles. Va esperar un temps. Pensà que devien haver passat més de cinc minuts. I de sobte, mentre sentia el batec del cor sobre el pit, es va adonar d'una cosa que li va posar els pèls de punta, va ser conscient de l'absència de soroll. Els colps havien deixat de sentir-se, el martelleig uniforme que els havia despertat. Les llums continuaven dansant, però ja no se sentia res, i això només podia indicar que allò que ho produïa es mantenia a l'aguait.

Va voler cridar però no li va eixir la veu, l'alé se li escapava com a borbollons de la gola però sense produir cap so. Es va despullar d'arrapai-fuig del seu sac i, arrossegant-se, es va acostar fins a la porta. Semblava un animal en una cova a l'espera que un depredador anara a la seua cerca. Va traure el cap i va mirar d'amagat. Les llums havien deixat de moure's però continuaven oscil-

lant preses d'una brisa suau, i l'embalum que havia vist que es vinclava abans ara s'havia incorporat i retallava una figura amb contorns poc definits. Se li va acudir que potser era el fill del granger que havia sigut amant de la desgraciada Mary Jay. No aconseguia veure si l'estava mirant perquè una caputxa li cobria la part superior, el volum que semblava el cap. Va pensar de fugir. Potser si correguera amb totes les seues forces arribaria a Manaton abans que allò l'atrapara, només havia de seguir la carretera, córrer a tota velocitat sense mirar arrere. Es va incorporar i va fer un pas. En això es va sentir l'esclafit d'una branca i va notar un dolor al peu. Llavors, es va adonar que no duia les botes posades.

La figura va reaccionar, se'n va adonar per la manera que va decantar la caputxa. Durant un segon no va passar res. John va clavar els ulls en allò, com hipnotitzat. Per un instant es va veure a si mateix, va ser com si el seu cos s'haguera desdoblant, però aleshores la figura es va moure i avançà cap a ell.

Ara sí, a John se li va escapar un crit, una veu que va començar com un gemec i que va acabar en una mena d'udol. Va eixir corrents, però

no va fer més de tres o quatre passes, una força el va arrabassar de terra i li va impedir continuar. Va cridar i va lluitar com un animal, no només amb els braços i les cames, sinó que tot el seu cos es regirava i tractava de desfer-se d'aquella força que l'agafava pel pit.

Allò va cridar també. Si John haguera pogut escoltar i entendre s'hauria parat de seguida, però els seus gemecs li impedien sentir, i encara menys entendre res, tot el seu ésser estava concentrat a fugir, i el seu cos es retorcia en esforços violents que amenaçaven de desconjuntar tots els seus membres.

–Quiet, John. Tranquil.

Una llum potent li va il·luminar el rostre.

–Calma't, John –repetia la veu.

En això, la llum es va dirigir a la figura que l'havia espantat. El mateix encaputxat s'estava il·luminant a ell mateix mentre es treia la caputxa, i la ganyota horrible va prendre aleshores una aparença humana. Era l'oncle Bertie, i somreia, somreia amb els ulls, somreia amb la boca, somreia amb tot el seu rostre, i amb cada somriure John va sentir com si li clavaren agulles al pit.

–Sorpresa! –va cridar l'oncle Bertie.

Tot d'una les forces l'abandonaren, a John, només allò que el subjectava li impedia caure a terra. Aleshores va prendre consciència de l'altra veu que li xiuxiuejava a l'orella.

–Tranquil, fill, no és res, calma't.

L'oncle Bertie va esclafir a riure, i il·luminà amb la seua llanterna al voltant.

–On esteu? Dick! Andy! Eixiu del vostre amagatall. Sóc l'amant de Mary Jay, he vingut a tallar-vos el cap. Però on dimonis us heu ficat? –tornà a riure i John es va tapar les orelles. Son pare continuava acaronent-li el cap—. Quins fills més valents que tinc, a hores d'ara deuen ser ja a Plymouth.

Entre els braços de son pare John va patir encara algunes sacsejades incontrolades, com espasmes. Després es va quedar molt quiet.

–Què passa? Què feu ací? –va cridar Dick.

I va eixir a la llum seguit d'Andy. Els dos s'havien amagat a pocs metres de la tenda de campanya.

L'oncle Bertie es va col·locar la llanterna davall la mandíbula i va fer unes voltes sobre si mateix. La llum li il·luminava la boca, la llengua, tot era roig, a John li va fer l'efecte que era una ferida oberta en la nit.

–Sóc l'espectre de Mary Jay!

–El que ets és un... un... –Dick estava tan ofuscat que no encertava amb la paraula, i al final va etzibar una barreja de dos insults– *imb...diota!*

–Què?

–Ja ho has sentit! –va grunyir Dick.

Hi hagué un silenci tens, i després Andy, sense quasi alçar la veu, sense voler fer un acudit, com sospesant la paraula, repetí:

–*Imbdiota.*

Allò va provocar la rialla de Dick, i els altres es relaxaren, tots excepte John. Lentament es va desfer de l'abraçada de son pare. Aquest xiuxiuejà unes paraules, «estàs bé?», però no va rebre resposta, John no l'havia sentit, tenia una mena de zum-zum al cap, els sentits atordits.

–Estàveu morts de por, eh? Admet-ho, Dick –va dir l'oncle Bertie.

–Jo no tenia por, havíem eixit a caçar els *pixies*.

–Doncs bé, ja els heu trobat, ja coneixeu el secret de la tomba de Mary Jay. Ens encantava fer aquesta broma als passerells. Te'n recordes, Willy? –va preguntar enfocant amb la llanterna el seu germà, i tot d'una es va adonar de la presència del seu nebot–. I tu, tampoc no tenies por?

Tothom es va concentrar en John, i aquest va intuir que havia de dir alguna cosa, que si propinava un colp de puny al seu oncle, un colp de puny metafòric, si li deia per exemple *imb-diota*, seria admés al grup. El seu cosí Andy se li va avançar.

–«No isques, per favor, no isques» –va dir amb la veu aflautada i carregada de sarcasme.

Van esclafir a riure. John es va fixar en son pare, ell no reia, hi havia tensió en el seu rostre, potser estava decebut.

–Vinga, posat les botes o agafaràs fred –li va dir.

John va obeir. Entrà a la tenda i es va refregar els peus, els tenia bruts de terra, i li feia mal al lloc on havia xafat una pedra. Per sort no estava ferit. Mentre es calçava va tractar de parlar, encara no s'havia sentit la veu des de l'aparició i temia haver-se quedat mut. «T'odie», va dir.

Després va anar a reunir-se amb els altres al voltant del sepulcre de Mary Jay. Havien encés un parell d'espelmes. Andy se n'havia pujat dalt i es recolzava sobre el muscle de l'oncle Bertie. Dick i el pare de John estaven drets.

–Bé, volem que tornem ja a casa? –va dir William Wilcox.

–Oh, oncle, per què no podem quedar-nos a passar la nit? –va suplicar Dick—. S'està tan bé ací. No havia acampat mai als erms.

–I què fareu si torna el fantasma? –va bromejar l'oncle Bertie.

–Li tallarem el cap –va dir Andy, i va envoltar el coll de son pare amb el seu braç.

–Us crec ben capaços de fer-ho, sí. Què fem, Willy? Per què no els deixem i venim demà al matí? No tinc ganes de desmuntar ara la tenda.

William Wilcox es va girar cap a John.

–Tu què opines, fill?, prefereixes que tornem a casa?

Clar que volia tornar a casa, és el que més desitjava al món, gitar-se al seu llit i perdre de vista els seus cosins. Però va dir:

–A mi m'és igual.

–Aleshores ens quedem –va dir Andy, i va fer un bot i va baixar de la tomba.

L'oncle Bertie es va acostar a John i va descansar el braç sobre el seu muscle.

–Així m'agrada, aquesta sí que és la família Wilcox, estem fets de la mateixa pasta –i li va fer una sacsejada per instar-lo a respondre–, veritat, nebot?

–Sí –va respondre John, encara no estava molt segur de quina era l'essència de la pasta dels Wilcox.